

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/31/2023
Identifikačné číslo spisu:	6119337449
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Sedláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6119337449.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Sedláčkovej a členiek senátu Kataríny Pramukovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobkyne: Ing. N. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., podnikajúca pod obchodným menom Ing. Michaela Donovalová, s miestom podnikania T. Ružičku 2184/11, Žilina, IČO: 34 496 424, zast. Mgr. Martin Gavuliak, advokát, Kašmírska 7, Bratislava, proti žalovanému: DIAMANT J & D, n.o., U Čajkov 526, Belá, IČO: 45 743 908, zast. Advokátska kancelária JUDr. Chlapík s.r.o., Sládkovičova 167/13, Žilina, IČO: 47 232 072, o zaplatenie sumy 5.559 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 18Cb/41/2020 o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č.k. 13Cob/102/2022-495 zo dňa 22.02.2023 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Žiline, č. k. 13Cob/102/2022-543 zo dňa 12.04.2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobkyňa m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 13Cob/102/2022-495 zo dňa 22.02.2023 v spojení s opravným uznesením č. k. 13Cob/102/2022-543 zo dňa 12.04.2023 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) v prvom výroku odmietol odvolanie žalovaného vo výroku, ktorým súd žalobu v časti uplatnených úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.198,- eura od 01.04.2018 do 29.03.2019 zamietol. Odvolací súd v poradí druhým výrokom potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 18Cb/41/2020-429 zo dňa 17.03.2022 (ďalej aj „rozsudok súdu prvej inštancie“) v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 5.559,- eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.361,- eura od 16.04.2019 do zaplatenia a zo sumy 3.198,- eur od 30.03.2019 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eura a vo výroku, ktorým sa žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 92,18 %. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

2. Odvolací súd v napadnutom rozsudku uviedol, že podstatou odvolania žalovaného bola námietka

nesprávnych skutkových zistení a v dôsledku toho aj záver nesprávneho právneho posúdenia vecí s argumentáciou, že odôvodnenie rozhodnutia pôsobí zmätočne a protichodne. Ďalej uviedol, že žalovaný v podanom odvolaní za rozhodujúcu skutočnosť považoval posúdenie, aký zmluvný vzťah bol medzi účastníkmi uzavretý od 01.05.2017, odkedy žalobkyňa začala vykonávať mzdovú a účtovnú evidenciu prác v rámci jej podnikateľskej činnosti. Žalovaný uviedol, že z dôvodu zníženia svojich nákladov v súvislosti s odvodovými povinnosťami zamestnanca v pracovnom pomere navrhol žalobkyni vykonávanie účtovnej činnosti ako SZČO za rovnakých podmienok, t. j. za vedenie mzdovej a účtovnej evidencie, s odmenou 800,- eura, s čím súhlasila. Záver súdu prvej inštancie v odseku 20. odôvodnenia rozsudku považoval žalovaný za nezrozumiteľný, keďže z jeho obsahu vyplýva, že sa vzťahuje na spracovanie mzdovej agendy a plnenie z nej na základe mzdových faktúr, ale nevyplýva z neho, či sa konkludentne uzavrela zmluva o poskytovaní účtovných služieb. Čo sa týka faktúr č. 2017036 zo dňa 31.12.2017 a č. 2019004 zo dňa 27.03.2019 za spracovanie účtovných dokladov, žalovaný namietal počet a cenu účtovných dokladov, pričom z predloženého výpisu z účtovného programu nie je zrejmé, koľko dokladov bolo fyzicky záúčtovaných v ten-ktorý mesiac, tieto sú uvedené len v celkovom počte za uplynulý kalendárny rok. K faktúre č. 2017036 zo dňa 31.12.2017 namietal, že v roku 2017 vykonávala žalobkyňa mesačné vedenie mzdovej a účtovnej evidencie za mesačnú odmenu 800,- eura, a teda za tieto služby mala zaplatenú odmenu od januára 2017 do 30.04.2017, teda v tejto faktúre si duplicitne uplatnila nárok na odmenu. Podľa žalovaného znalecký posudok č. 22/2021 je v rozpore s § 571 ods. 1 Obchodného zákonníka a aplikácia mandátnej zmluvy na záväzkový vzťah účastníkov nie je použiteľná.

3. Podľa odvolacieho súdu dospel súd prvej inštancie k správne právne záveru, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy konkludentným spôsobom, predmetom ktorej bol záväzok žalobkyne poskytovať žalovanému služby spočívajúce vo vedení účtovníctva, t.j. mzdovej a účtovnej agendy. Podľa odvolacieho súdu, zmluva o poskytovaní účtovných služieb nie je ako samostatný typ upravená v Obchodnom zákonníku, a preto je potrebné ju posudzovať ako zmluvu inomínatnú (§ 269 ods. 2 Obchodného zákonníka), pričom pre jej platnosť sa vyžaduje dostatočné určenie predmetu záväzkov. Inomínatná zmluva môže niesť prvky iných zmluvných typov, a preto je možné ju posudzovať prípadne podľa ustanovení, ktoré sú obsahom najbližšie. V zhode s okresným súdom i odvolací súd mal za to, že zmluva o poskytovaní účtovných služieb je svojím obsahom najbližšie k mandátnej zmluve. Z dokazovania pred okresným súdom nevyplývalo, že by predmetom zmluvy bolo vykonávanie činností, ktoré by boli viazané na odovzdanie hmotne zachyteného výsledku žalovanému tak, ako to má na mysli zmluva o dielo a ani akékoľvek dojednanie strán o ukončení diela, odovzdaní diela, ale vyplynula len opakovaná činnosť, ktorá nebola skončená ani podaním daňového priznania za rok 2017, keďže následne pokračovala aj v roku 2018. Okresný súd preto následne správne posudzoval vznik nároku žalobkyne na odplatu primerane v zmysle ust. § 571 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého podmienkou pre vznik nároku mandátára na odplatu je riadne vykonávaná činnosť, ak nie je dohodnuté inak. Sporným medzi stranami v konaní pred súdom prvej inštancie bola dohoda o odmene, na čom žalovaný v podanom odvolaní zotrval. Za situácie, že ani jedna zo strán neuniesla dôkazné bremeno ohľadom tvrdení výšky dohodnutej odplaty, potom určujúcou bola cena obvyklá, a to za spracovanie mzdovej a účtovnej evidencie. Zo znaleckého posudku č. 22/2021 vo veci vyčíslenia obvyklej ceny za spracovanie účtovnej a mzdovej evidencie, vypracovaného znalkyňou Ing. Darinou Huťkovou, za obdobie od 01.05.2017 do 31.12.2018, ktorého závery žalovaný ani v odvolaní relevantne nevyvrátil, vyplývalo, že obvyklá odmena za jednu účtovnú položku sa pohybuje v intervale hodnôt od 0,67 eura do 1,01 eura a obvyklá odmena za spracovanie mzdovej agendy a výpočet miezd dodávateľským spôsobom sa pohybuje v intervale hodnôt od 8 eur do 13,77 eura za vygenerovanú mzdu. Z tohto odborného záveru potom odmena fakturovaná žalobkyňou vo faktúrach č. 2017036 a faktúrou č. 2019004, a to za spracovanie účtovných dokladov za rok 2017 a za spracovanie účtovných dokladov za rok 2018 a spracovanie mzdovej agendy, nepresiahla znalkyňou určený interval hodnôt, teda spadá do roviny obvyklej ceny. Odvolací súd nesúhlasil s námietkou žalovaného, že dôkaz znalecký posudok č. 22/2021 vo všeobecnej cene výšky účtovných dokladov je v rozpore s § 571 ods. 1 Obchodného zákonníka.

4. Krajský súd záverom napadnutého rozsudku konštatoval, že v danom prípade okresný súd zohľadnil všetky relevantné individuálne okolnosti predmetnej veci, posudzoval primárne základ uplatneného

nároku žalobkyne, a to vznik a existenciu záväzkovo-právneho vzťahu so záverom uzatvorenia platnej zmluvy, v rámci dojednaných práv a povinností medzi stranami sporu, vzhľadom na spornosť výšky odplaty, jej určenie ako ceny obvyklej, s konštatovaním dôvodnosti nároku žalobkyne priznanej časti s príslušenstvom, s ktorými závermi sa stotožnil.

5. Proti rozsudku krajského súdu v celom rozsahu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“). Žiadal, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný svoje dovolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci s poukazom na dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

6. Žalovaný v dovolaní zopakoval priebeh sporu a závery vo veci konajúcich súdov. Uplatnený dovolací dôvod podľa § 432 ods. 1 CSP odôvodnil tým, že predmetná vec nemala byť posudzovaná a rozhodnutá na základe mandátnej zmluvy upravenej v § 566 a nasl. Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o dielo. V tejto súvislosti poukázal na Obchodný zákonník - Veľký komentár, zväzok II., § 536 čl. V. Zhotoviteľ a objednávatel diela, ods. 17de (str. 871), podľa ktorého hmotne zachyteným výsledkom inej činnosti diela je aj spracovanie účtovníctva.

7. K dovolaniu žalovaného doručila súdu vyjadrenie žalobkyňa. Podľa presvedčenia žalobkyne súd prvej inštancie a odvolací súd správne posúdili skutkový stav a aplikovali ustanovenia mandátnej zmluvy. Vo vyjadrení argumentovala a komparatívne zdôrazňovala, prečo je zmluvný vzťah mandátnou zmluvou a nie zmluvou o dielo. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol, ev. zamietol.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací (podľa § 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala strana sporu, zastúpená advokátom v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

9. Dovolateľ svoje dovolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci, pričom prípustnosť jeho dovolania má byť založená podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

10. Podľa § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

11. Podľa § 432 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

12. Dovolateľ vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uviedol, že „dovolací dôvod vyvodzuje z toho, že predmetná vec nemala byť posudzovaná a rozhodnutá na základe mandátnej zmluvy upravenej v § 566 a nasl. Obchodného zákonníka, nakoľko ide o zmluvu o dielo.“

13. Dovolateľ tento svoj názor neodôvodnil, teda neuviedol, prečo vec nemala byť posudzovaná a rozhodnutá na základe mandátnej zmluvy upravenej v § 566 a nasl. Obchodného zákonníka a prečo v posudzovanej veci ide podľa jeho názoru o zmluvu o dielo. Ďalším nedostatkom, ktorý spôsobuje neprejednatelnosť dovolania je, že dovolateľ neuviedol právnu otázku, ktorú mal dovolací súd vo svojom rozhodnutí meritorne posudzovať a túto nie je možné zistiť ani z obsahu podaného dovolania. V dovolaní absentuje akákoľvek vlastná právna argumentácia dovolateľa - poukaz na komentár k ustanoveniu zákona a konštatovanie o nesprávnom právnom posúdení túto povinnosť dovolateľa nenahrádzajú (k tomu vid' 3Obdo/20/2020). Takéto vymedzenie dovolacieho dôvodu nezodpovedá kritériám uvedeným v § 432 ods. 2 CSP a neumožňuje dovolaciemu súdu uskutočniť dovolací prieskum, keď nie je zřejmé, aká právna otázka mala byť odvolacím súdom nesprávne vyriešená.

14. Dovolací súd preto uzatvára, že z obsahu dovolania nie je možné vyabstrahovať právnu otázku namietanú dovolateľom. Dovolací súd nie je oprávnený dotvárať argumentáciu dovolateľa. Z tohto dôvodu je dovolanie žalovaného potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP.

15. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd v zmysle § 453 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods. 1 CSP, a žalobkyni ako úspešnej sporovej strane v dovolacom konaní priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.